

СВЪТУЛКА

Излѣзло момчето на двора, качило се на сливата, седнало на единъ клонъ, замахало си краката и завикало колкото му гласъ държи:

— Дѣдо закла царското пѣтленце, но азъ съмъ дете, нѣма да кажа! — викало и си пѣло.

Събрали се хората, дошълъ и кметътъ.

— Казвай, — рекълъ той на дѣдото, — цѣлата истина.

Нѣмало що, разправилъ дѣдото всичко.

— Така ли, — рекълъ кметътъ, — хайде при царя. За такава работа царътъ може и да те обеси.

Уплашили се дѣдото и бабата. Запищѣло момченцето. И то иска да иде при царя. Взе-ли и него. Разправили на царя, че дѣдото открадналъ едно пѣтле отъ палата.

— Така ли, — разсърдилъ се царътъ. — Скоро да го обесите!

— Грѣхота е, царю честити, старъ човѣкъ на бесило да ви-си, — замолилъ се дѣдото. — Заради внучето го направихъ.

И дѣдото разказалъ всичко отъ игла до конецъ на царя.

Засмѣлъ се царътъ.

— Значи много обичашъ пѣтленцето си? — обърналъ се той къмъ момченцето.

— Много, царю честити. Повече го обичамъ отъ тебе. Всички се разсѣли. Излѣзли на двора.

— Кое е твоео пѣтле, — попиталъ царътъ.

— Ето това е! — подскочило момчето отъ радост и плеснало съ ръце. Пѣтлето го видѣло, подхвъркнало и право на рамото му кацнало.

— Брей, че добри приятели! — очудилъ се царътъ.

— Прощавамъ ти, дѣдо, заради тѣхъ. Вървете си съ здраве!

